

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XL.

V Ljubljani, 4. listopada 1887.

List 44.

Sveta Družina.

Poljski spisal J. B. Zaleski.
Prosto poslovenil J. Bilc.

(Dalje.)

Čuj glas in jeko v sredi loga,
In nedoločen klic, tleskanje rok
Lesëm doní in tje na desno, levo,
V daljino tje čez hribe, dole.
Kdor spal še ní, vzdiguje kvišku
Glavó; poslušajo pazljivo:
„Nekoga iščejo, ki se je zgubil
V goščavi!“ Ker še vedno glas doní
Tak čist, tak jasen glasno skozi noč.
„Marija je“, glasi se Nazarenka,
„To naša je predraga, sveta sestra!
Da — da — to ona je, ker davi že
Fantiča ni nikjer na potu bilo:
Sirota kak britkó terpeti mora!“
In marsiktera k Nji hití po rosi,
In tu ime določno sliši Jezus.
Okolica se prebudi, povsod
Odmeva že imé presladko Jezus.

Šotorje ne počiva, ker spijočih
Zbudi se marsikdo iz težke sanje,
Marijino nezgodo vsakdo čuti,
Stareji pa se pogovarjajo:

„Zares je srečna ta pobožna hiša,
Marija, Jožef, z dečkom Jezusom,
Iz Davida rodú mladika trojna,
Ki cvete in vonja nebesom v slavo;
Sej milost Božja je očita tudi!
Smo vidili, oj vidili smo čuda,
Tam v Betlehemu, sej poročalo
Takó se nam je, mož rojen bo slavni.
Mesija Božji našemu rodú.
Sej Jezusova tam je stala zibel!
In nenavadni blišč na nebu nočnem?
In tisti modri, kralji, ki čez morje
Priromali so k milemu otroku?
Pri katerem vidili ste že otroku
Okó tak jasno in obraz prerokov,
V katerem svit nadzemeljski odseva?
Kédo razumel Večnega bo sklepe;

A Jožef? — Naš je someščan, Marija —
Svetí se, kakor dete kraljevo.“

Sedaj se trese debeleji glas
Po gojzdu starčikov. To Jožef je,
Iskanja truden, ki velí družíci
Počivati. In zdajci vse je tiho,
Nevspešen klic, oh, se ne sliši več. —

Počiva stan. Samó na eni strani
Se sliši ihtenje in tolažilna
Beseda: „Ah vstolaži se!“ Ta govor
Resnoben in tak mil ponavlja se.
„Vtolaži se! Kaj ti pomaga jok,
Marija, sej zgodilo žalega
Se ní, zgodilo hudega ne bo se.
Soštet je las človeške glave vsak,
In sej varuje angelj mu stopinjo!
Da Mu rednik sem, ti da si Mu mati,
To milost je Neskončnega velika,
Da se izpolne sklep Mu vekovečni.
Kjer koli je, Očetovi so sluge
Pri Sinu, roka še Herodova
Kraljéva, kaj storiti Mu je mogla?
Zakaj se vznemirjaš, o Marija?
Al boljše ni, britkóst da v spanju zabiš?
Gotovo deček ni od tebe daleč,
In kakor ljubi, kot je večkrat storil,
V puščavi premišljuje sam in moli.
Kar danes te boli, to zabiš jutri.
In ako v mestu je, Ga najdemo.

Svetoval dobro je in modro Jožef.
Pa al ukaže mati si, al more?
Studení mraz gorkó sercé oklepa
V vezéh ledú, in stiska kerčevito.
Pozná Marija nepokojni stan,
In serca matere pozná britkost;
Znabiti vstaja ji skrivnostna slutnja,
Kaj bode še pregroznega terpela.
Okó Ji gorke porosé solzice,
Da se sočutje v nebu širnem gane,
Da svitli angeli, poslanci Božji,
K brezmadežni kraljici splavajo,
Glavo ovijejo ji z meglo tako,
In trudne ji oči zaprejo lahno,

Da je zadržala. V bliščobi rajski,
Molčeči, vkažejo tihoto zemlji,
In vse molči. Zastaja zemlji dihi,
Poslušna dihanje si v persih vstavlja.

Zdaj noč molči. V nebésju neizmernem
Zvezdice svitle pota pišejo,
Od prvega stvarjenja dne enake;
Gospod jih sam vreje in spreminja,
In On ko reče padajo, kot listje.

S srebrnim svítom mesec hribe robi,
In gleda, na pečine rob naslonjen,
Ves miren in zaspan tje na zemljó.

Pa zljajci glej na kraju jutrovem
Žari nebó se vse v ogojenem žaru,
Bežijo zvezdice in zarja mila
Iz okna svojega pogleda jasno,
In ko svitlobe žar trepeče doli
Dotakne se Mariji čela, vejic,
In hči nebeška v zgodnjem jutru sestro
Pozdravlja, rožno lice ji poljublja.

Oči odprè Devica najsvetejša,
Devica, svetu zgodnja zarija;
Ko ta lepó in jasno, pa mileje
Od lica njenega odseva žar:
Da, da, kar je tak grozno jo bolelo,
To je vtolažila dobrotna sanja,
Sladák smehljáj igra ji na obrazu.
„Ustani Jožef! Čas je že na pot,
Še le v Jeruzalemu najdeva Ga!“
Tak reče milo — „Zeló sem žalovala
Preveč se dvomom včeraj sem udala,
Ko mi britkó-t je stiskala srcé.“

Z obeh strani nezmerne oboka
Blesténje lunino in jutra žar,
Nasprotna, družita si žarke svitle.
Nad vsem neskončnost veličastno vlada.
Za zvezdo zvezda zdaj bledí, ugasne,
Spijoči log, in travnik, dol in grič
Dviguje se v svetlobo krasnih boj.
Petelin včasih daleč se oglasi,
Pozdrav njegov desetkrat jek pomnóži.
Marija pa in Jožef sta že daleč.
Trepljá osliček v zraku čistem, hladnem
Veselo s svojim malim bremenom;
Škerjanci žvergolé. Krilati pevci,
Zapojte milo! Svet je ta trenutek.

Na strani jutrovi pa zlato solnce,
Podnebja kralj, zastor rudeč razgrinja;
In ptic sladkeje pesmica doní,
Duhté mileje cvetke pomladanske.
Dviguje više se človeku duša —
Vse kar živi ob blagoslovu Božjem
Dviguje serce, glas dviguje k Njemu.

(Dalje na sl.)

Unija in razkol.

V najnovejših časih se po nekaterih, še celo po slovenskih časopisih Rusija kuje v deveto nebo, hvali se med drugim nje sterpljivost in prijenljivost do drugóvce. Ako se piše o preganjanji katoliške Cerkve na Ruskem, se taki ljudje porugljivo posmehujejo, češ,

tako govoré le Nemci in tisti, ki jim slepo verjamejo, ako Rusija Poljske vstaje preganja, storí to, kar bi vsaka država storila z vstajniki. Ne bomo tega vprašanja na drobno reševali, tudi ne umivali tacih izmed Poljakov, ki se oklepajo katoliške vere tačas, ko Rus napada politiško protost poljskega naroda, ter se pokriva s ščitom katoliške vere. Vsakdo vé, da Poljaki takoj milost zadobé, ako spoznajo ruskega cara za verhovnega poglavarja v državnih in cerkvenih rečeh, kar pa katoliki ne morejo in ne smejo storiti. Kdor pozná rusko zgodovino, način spreobrnjenja k kerščanski veri, in sploh zgodovino ruske države, se temu tudi ne bode čudil. Ne poznám gospoda v Egiptu razen mene, rekel je ošabni faraon; tako govori tudi ruski samovladar, ako ne z besedo, pa v dejanji; — vsa moč v državnem in v cerkvenem oziru je pri caru. Peter, katerega zgodovina imenuje Velikega, še celo sence cerkvenega poglavarja, patrijarha v Moskvi ni terpel. V škofovo obleko prikrit, je počenjal najhujše burke; dvajset let ni postavil patrijarha; poslednjič je pa to čast odpravil, in vstanovil tako imenovano „sveto sinodo.“ ki je imela biti najviša cerkvena vlada, je pa popolnoma v carovih rokah.

Po tem vvodu ozrimo se nazaj v zgodovino. Pervi kerščanski vladar na Ruskem je oblegal mesto Cherson, in kerstili so ga duhovniki, v tem mestu vjeti, s tem je hotel pokazati, da je kristjan postal, a poznati noče v državi poglavarja nad sabo. S Carigradom vred je bila pahnjena Rusija v razkol, in Fotijev Rimu sovražni duh razširil se je tudi med rusko duhovščino; Kiev ob Dniepru je bilo Rusom sveto mesto; ruski knez Jaroslav se je hotel l. 1051 od Carigrada oprostiti, češ, prednik prvega samostana bodi dušni pastir Rusom. Njegov sin Izaslav je ponudil svetemu Očetu v Rimu svojo deželo za feud, a Kiev se je mogel vendar le podvreči Carigradu l. 1071 in v dvanajstem stoletju je popolnoma odpadel od Rima.

Prišli so za Rusijo žalostni časi mongolskega gospodarstva, ki je terpelo poltretje stoletje; severna Ruska se je zbrala okoli Moskve in Tataři so imenovali moskovskega kneza za veleknega v Rusiji; prišla je tudi metropola iz Kieva v Moskvo. Iz Ruskega so napadali Tataři zahodno Evropo. Bitva pri Legnici je bila sicer zgubljena, ali sovražnik je terpel toliko zgubo, da se je potem drugam obrnil. — Katoliška Poljska je bila potem terdnjava zahodni Evropi.

Tri in devetdesetkrat so skušali Mongoli predreti ta živi nasip, pa ravno tolikrat so jih Poljaki nazaj pognali. Poljska dežela ima res v tem velikanske zasluge; papež Bonifacij VIII je podelil poljskim kraljem v novi kraljev naslov.

Poljska je med tem pridobila južno Rusijo (Malorusijo), združila se je z Litvansko deželo, nje knez Jagelo se je pokristjanil in oba naroda združil v eno državo. Z Litvanskim vred je pa pripadla Poljski tudi Bela Rusija in Volhinija, katero so Litvanski knezi bili poprej pridobili. Tako je prišlo veliko razkolnikov (Rusinov) pod oblast Poljskega kraljestva. Kaj je tedaj kazalo Poljskim vladarjem, kakor združiti ta dva bratovska naroda tudi po veroizpovedanji? Že v druživni pogodbi Poljske z Litvansko v Horodbi l. 1413 pod prvim Jagelovcem Vladislavom je bilo določeno, da imajo le Litvanci rimokatoliškega veroizpovedanja enake politiške pravice s Poljaki. Sedaj se je začela unija širiti po Rudeči Rusiji, po Volhiniji in Podoliji in na Litvanskem je pristopilo več plemičev k latinskim obredom, dočim je prosto ljudstvo še ostalo pri gerški službi Božji. Katoliška vera se je vendar dalje razširjala. Po mongolskih vojskah je bilo več krajev v Beli Rusiji popol-

noma opustošenih; poljski naselniki so jih obljudili, vstanovali so latinski škofovski sedež v Haliči l. 1361; temu sedežu so poddružili še l. 1375 škofije v Pirmislu, Helmu in Vladimiru. Vstanovali so dalje še dvojje škofij, v Kievu in Kremienicah in nadškofovski sedež je premeščen iz Haliča v Lvov. Dale so tem škofijam zemljišča razkolniške duhovnije, ki so bile večidel v pustoti; to pa je bilo povod mnogih pritožb, dasiravno so rusinske škofije imele še zmirom več zemljišč in prihodkov. V začetku 15. stoletja bi bilo najlažje združiti obe cerkvi. Nadškofje, katere je Carigrad pošiljal, so kupili svoje škofovske službe za drag denar in so potem na Ruskem odirali verne. Gospodarili so tako brezobzirno, da so l. 1414 spodili gerka Fotija iz Kieva. A žalibog, da je bil uprav tačas razpor v katoliški Cerkvi.

Videti je bilo, da bode skrajna sila v Carigradu združila vzhodno in zahodno Cerkev. Na cerkvenem zboru v Ferara — Florenci je bila unija sklena, a gerki so postali verolomni. A kazen je bila za petami. Leta 1444 je bila tepena krizarska vojna pri Varni in l. 1453 je padel lažjivi Carigrad Turkom v roke.

Med cerkvenimi knezi ki so bili na cerkvenem zboru v Florenci, je bil tudi Izidor metropolit v Kievu. Mesca septembra l. 1439 je zapustil Florencio. Iz Budapeste je na potu v domovino izdal cerkven list v katerem razodeva svoje veselje nad zedinjenjem, ter pozove vse verne po Poljski, Litvanski, Livoniji in Rusiji k zedinjenju v ljubezni, kajti so kerščeni na ime trojednega Boga. V Sandec-i ga je sprejel Ladislav III kralj Ogerski in Poljski in v katoliški cerkvi v Krakovu je opravil sveto mašo po gerškem obredu. Tako so Poljaki javno priznali da so jim Rusini enakovpravni.

A na Ruskem ni šlo tako gladko. Prišel je Izidor v Moskvo, ki je bila tudi pod njegovo cerkveno oblastjo. Slovesno je hotel tam razglasiti in razložiti sklepe občnega zbora. V stolni cerkvi so čakali Izidora Veleknez Basilij II, zgodovina ga imenuje zatemojenca, kajti bil je pozneje oslepljen, okoli kneževnega prestola je bilo zbranih mnogo škofov, odličnih oseb in nebrojno ljudstvo. Že voh Izidorov v katedralo jim ni bil po godu, kajti nesli so pred njim latinski križ papeževnega legata (odposlanca). Še bolj so se spotikovali zagriznjeni razkolniki nad tem, da je Izidor pri sveti maši imenoval svetega Očeta in zanj molil. Ko je minula sveta daritev, je stopil Izidorov dijakon na prižnico in je naznanil razglas o uniji. Vedeli so, da je pismo o zedinjenji podpisal cesar v Carigradu in patrijarhi vzhodne cerkve, zato ni nihče škofov ali plemičev upal ugovarjati. Tedaj pa se vzdigne Basilij in kriči, da so gerški škofje v Florenci cerkev izdali. Glasno so to odobraval škofje in razkolni ter preslavljevali kneževno modrost, kajti on sam da je, ki resnico spozna in jo brani. Izidorja so imenovali lažjivca, zapeljivca in krivoverca ter vergli so ga v ječo, prav na čuden način se je rešil, pred germado. Tako se je velika Rusija in Moskva za zmirom ločila od Kieva in zahodnje Evrope. Ko je Carigrad padel Turkom v oblast, je postala Moskva središče gerško-razkolniške cerkve. Sultan je dobil svetno oblast carigrajskih cesarjev, Veleknez in po njem ruski car duhovno oblast carigrajskih patrijarhov.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (*Cvetica presajena v nebeški vert.*)
V saboto je umerla v Ljubljani 23letna usmiljena sestra

Avgusta, rojena Štangljeva iz Hrušice s Podgorjancev. Vzoren izgled pobožnosti in pridnosti brani jo mati in verstnice njene v tih vasi v nekako vzvišenem, blaženem spominu. Po jako gniljivi poti bila je priprosta kmečka deklica si izprosila sprejem k usmiljenkam, kjer je razodevala tako nenavadno spretnost in gorečnost, da so ji po okrajšanem pripravljanju odkazali težavni posel pri bolnikih. In ta mučni posel je cvetočo krepost prejel ko v dveletnem redovniškem delovanju ugonobil. Umerla je, kakor mnogo njenih sester, v gorečem spolnovanju kerščanske ljubezni; ali krasne cvetice, ki jo danes odevajo, ko leži na deskah, zdé se nam pôrok in opomin verstnicam, da tudi ona je le cvetica, presajena iz doline solza v nebeški vert. Dobre dela so jo spremlile k Bogu, da prejme zaslužen venec plačila, čednosti pa nam svetijo v spodbudo in posnemanje.

Iz Ljubljane. (*Oddajani darovi*) L. 1887. (Dalje.)
19. in 28. pros. poslal kan. dr. Jegliču od raznih gospodov naročila za „Verhbosno,“ mnogo intencij, pa 39 gld. 60 kr. milošnje za njegove naprave.

29. pros. G. kan. A. Zamejcu kot predsedniku sv. Detinstva izročil zbir 341 gld. 36 kr.

31. pros. Č. g. Karolu Heidrihu 216 gld. 30 kr. za misijone v Bulgariji, in sicer: 5 gld. za redovne sestre v Adrianopolu, 13 gld. 50 kr. za P. Stranjšaka v Filipopolu, 13 gld. za cerkev Solunu, 34 gld. 80 kr. za bulg. misijon sploh, 25 gld. za semenišče v Sifiji, 140 gld. za misijon v Macedoniji.

6. svečana V kn. škof. pisarno 1382 gld. 51 kr. za sveto leto, in 80 gld. 40 kr. za sv. Očeta; skup 1442 gld. 51 gld.

6. svečana P. Edmundu Hagerju v Solnograd za razširjanje sv. vere v misijonih 222 gld.

16. sveč. V kn. škofovo pisarno zopet 136 gld. 83 kr. za sveto leto, in 73 gld. za sv. Očeta papeža; skup 209 gld. 83 kr.

21. sveč. Č. g. Št. Jenku v Podgrajo 319 gld. za pogorelce v Kuteževem (vmes 5 gld. za svetilnico ali svečnike) in culo obleke.

25. sveč. Č. g. župniku Klemencu zopet 6 gld. za pogorelce na Uncu.

1. sušca. G. kan. dr. Jegliču v Sarajevo 116 gld. 20 kr. za mnogo intenc. (vmes 6 gld. za stolnico v Saraj. in 26 gld. za naprave.)

3. sušca. Oddal zopet 35 gld. za hišo katol. rokodelcev v Ljubljani.

2. mal. travna. Bono — Popoviču v Dubico bos. (namestniku † g. Val. Lah-a) precej intencij.

8. mal. travna. Č. g. župniku J. Mesarju 5 gld. za cerkev Boh. Bistrici.

18. mal. travna. V kn. škof. pisarno 355 gld. 50 kr. (vmes za naj potrebniše misijone svetemu Očetu 100 gld.)

19. mal. travna. Gosp. kan. A. Zamejcu kot predsedniku sv. Detinstva 231 gld. 96 kr. in 6 st. grošev.

19. mal. travna. Za hišo katol. rokodelcev oddal po Č. g. Ant. Keržiču zopet 93 gld.

23. mal. travna. V Solnograd P. Edm. Hagerju 220 gld. za razne misijone v Aziji, Afriki itd.

18. vel. travna. V kn. škofijsko pisarno 231 gld. 85 kr. a. v. in 10 frankov v zlatu — za Leopoldovo družbo, za bratovšč. čist. Spočetja, za varhe Božjega groba in za sveto leto. In za pogorelce v Jablanici 4 gld.

23. vel. travna. Čast. oo. Lazaristom v Ljubljani za razne kraje in naprave v Bulgariji skup 255 gld. 50 kr.

Oddal 131 gld. 20 kr. zbir 341 gld. 36 kr. za cerkev Jezusovega presv. Serca prečast. P. Pramožu Lazaristu. (Sicer od-

dajam manjše zneske v ta namen nasproti pp. gg. odbornikom — A. Urbasu ali pa A. Zamejcu, za Alojzijeve pa milgsp. proštu dr. A. Jarcu.)

29. vel. travna. Opatu Bonaventuru v Banjaluko 27 glđ. za redovnike Trapište v Bosni in 21 glđ. za une v Afriki.

Iz Radolice, 2. oktobra 1887. (Nekoliko črtic o sv. misijonu.) (Dalje.) Zaključilo se je večerno opravilo z blagoslovom z Najsvetejšim ter litanijami M. B. Da bi vsega dela in truda milost Božja ne pustila suhega, temuč ga dobrodejno namakala, se je dopoldne molil sv. rožni venec, popoldne pa sv. križev pot. — Vsi misijonski govori vertili so se ob navadnih, za take slovesnosti primernih tvarinah, katerim je namen, dušo razsvetljevati, da zdatno zapopade večne, pretresljive resnice — obdelovati serce, da dobi stud do greha ter se ogreje v ljubezni do Boga. Stanovske pridige, se vé, o sv. misijonu ne smejo izostati — kakor tudi ne govor o Materi B., katerega sv. Alfons Ligvori nujno priporoča in pravi, da več blagoslova prinese kot vsi drugi. Imenovanega sv. učenika je namreč skušnja to podučila, da so marsikakega zastaranega grešnika vse druge pridige pustile še terdovratnega, da se je pa na zadnje po pridigi o Materi Božji, pribežališču grešnikov, spreobrnul. Kakor bi tudi rad znamenite govore, vsaj ne-ktore, po načrtu opisal, mi to vendar ni mogoče, ker prvič nisem utegnil popolnoma vseh poslušati, in drugič tudi ne zaporedne verste obdelanih tvarin v glavi mogel obderžati. Treh govorov pa vendar moram še posebej malo omeniti. Najprej onega o Presv. Rešnjem Telesu na Mali Šmaren popoldne, tako imenovani spravi govori, ker taki govor kakor težko kladvo bije na terdo, s sovraštvom prepreženo serce, da ga omeči. Drugi, na Marijin praznik zjutraj o pijanstvu, je zato spomina vreden, ker se je po njem rodila „Družba treznosti“ pod varstvom sv. Družine v Radoliški fari. — Začetek naše družbe zadene toraj na praznik rojstva Marijinega, tla in podlaga je dobra — bonum omen, utinam fiat et faustus processus. — In sklepni govor na praznik Marijinega sladkega Imena je imeniten, ker si poslušalec to, kar mu je bilo v tako slovesnem trenutku o sklepu sv. misijona naročeno, skerbnejše brani v sercu in spominu, kar je velike pomembe za stanovitnost v storjenih dobrih sklepih.

Spreobrnjenje ljudstvo je nedvomno največja do-brota, ki jo Bog svetu skazuje. Sv. Tomaž Akv. izrekel je toraj misel, da je milost, po kateri Bog grešnika opraviči, zanj večja naklonjenost Božja, kot pa, če mu zveličanje večne slave dodeli (1. 2. q. 113, art. 9.) — Da jih je pa dandanašnji tudi med ljudstvi, Kristusa spoznavajočimi ter katoliško ime nosečimi, mnogo le bolj po zunanem, bi rekel, h kerščanstvu spreobrnjenih, znotraj pa so neobrezani na svojih sercih in ušesih, kakor judje o času sv. Štefana, vidimo z lastnimi očmi v vsakdanjem življenji. Take uboge preslepljence spreobrniti je misijonom glavni namen.

Že iz tega namena je pa jasno, da Bog v svoji dobroti takemu, v Njegovih očeh dopadljivemu početju ne more odreči svoje najzdatniše podpore. Zraven tega, opomni sv. Alfons Lig., se pri misijonski pobožnosti ena za drugo verstijo večne resnice, ki so najprimérniše, človeku um razsvetliti, da spozna hudobo greha, imenitnost svojega namena, resnobo poslednjih reči i. t. d. — in na ta način zamorejo ob enem tudi voljo naj terdovratnejšega malopridneža k boljšemu sklepu nagniti. V tem obziru je n. pr. Bog čudovito blagoslavljal misijonske trude slavnih misijonarjev, kakor: ss. Franciška Saleškega, pa Ksaverija, P. Segneri-ja ml., kapucinskega patra Jožefa Karabant-skega, sv. Leonarda Portu-Mav-

riškega, in ravno tudi sv. Vincenca Pavljanskega ter njegovih učencev in mnogo drugih.

Pa tudi v naših dneh blagoslov Božji nad misijoni ne ostane prikrit — skušnja je tukaj učiteljica; zakaj odpravijo se mnogi zadržki k dobremu in odstranijo hude priložnosti, krivica se poravnava, veliko drugim sv. misijon upibne tlečo iskro sovraštva prav na serčni korenini in slednjič marsikateri tretji, ki že več lét spovednici ni bil prijazen, se ji dobre volje zopet približa. Takim je potem že na obrazu večkrat brati notranja sprememba in neskaljeno serčno veselje pokaže se tudi očitno. — Ako smemo po tem poslednjem in še drugih znamenjih soditi, moramo hvaležno priznati, da je Gospod, ki človeška serca vlada, tudi v našem mestecu dal misijonskemu delovanju obilnega vspeha. Priserčna zahvala vsem, ki so nas z molitvami podpirali! — Da vestno poročamo ter pripoznamo popolno resnico, moramo sicer izreči, da je bilo obiskovanje misijonskih govorov prva dva delavnika v tednu le zvečer polnoštevilno, zjutraj in dopoldne pa precej pomankljivo. (Konec prih.)

Iz Željimske doline. Iz mnogih krajev se nanašajo razne slovesnosti, zdaj o blagoslovljenji križevih potov, zdaj o praznovanji stoletnic i. t. d. tor se vidi, kako lepo se razcveta katoliško življenje. Spodobi se, da tudi iz naše Željimske fare kaj naznanimo svetu.

V nedeljo, 23. okt., je Željimska fara obhajala stoletnico, od kar se je izločila od matere fare na Igu. O ti priložnosti je bil pa tudi blagoslovljen veliki oltar, narejen iz cementa, ki se malo loči od kamnitnega. — Pred ta dan je ob 3 popoldne priterkavanje in mogočni grom možnarjev naznanjeval slovesnost prihodnjega dneva. —

V nedeljo pa se je zbralo silo veliko ljudstva, ker vreme je bilo lepo. Pripeljal se je kanonik in dekan prečast. gosp. Miroslav Križnar, pa prečast. gosp. Jak. Dolenec, župnik na Igu. — Pervi je blagoslovil novi oltar, drugi pa imel slovesnosti primeren govor in je dokazoval, kako naj Željimski farani in drugi ljubijo lepoto svojih farnih cerkvá in temu primérno živé, da pridejo po smerti iz zemeljskega v nebeški Jeruzalem. — O ti priliki, ko sporočam o tej slovesnosti, še pristavim in rečem: „Bog poverni stotero vsim, ki so z darovi pripomogli, da se je sozidala tako lepa cerkev Bogu in sv. Vidu na čast, in tako lepo se okinčala!“

Jurij Dernovšek,
farni oskerbnik.

Iz Hrenovške župnije. Predzadnjo nedeljo obhajali smo sosesčani občine Rakulik lepo slovesnost. Naša podružnica *) sv. Janeza imela je dobiti novi kinč; sv. križev pot. Oddaljeni smo dobro uro od farne cerkve Hrenoviške in to nas ovira pogostokrat se vdeleževati nedeljske popoldanske službe božje. Kdor pozná našo burjo in zamete, katere nam po zimi napravlja, mi bode rad priterdil, da mnogim skoraj ni mogoče tudi popoldan iti k službi božji. Da bi pa popoldan ne prešel brez časti božje, imamo zdaj lepe prilike sniti se ob nedeljah in praznikih v naši podružnici ter se vdeleževati obilnih odpustkov sv. križevega pota. Zadnjo nedeljo se nam je ta slovesno blagoslovil.

Težko je bilo sicer kaj takega omisliti naši mali in revni soseski, pa naš g. župnik kupili so ga za malo

*) Velike hvale je vredna ta misel, da se za podružnice pogosto omišlja sv. križev pot, ker ni popisati, koliko dobrega se s tem lahko stori, posebno ako kak bolj izurjen človek tudi še o lepih prilikah vodi in na glas moli križev pot. Vr.

svoto starega. Slikar g. Kobav pripel ga je na novo platno in podobe lepo popravil in tako smo svoto vendar le zmogli. Zdaj smo pa zelo veseli, ko imamo za podružnico primeroma prav lep križev pot. Naj č. bralcem še malo omenim slovesno blagoslovljenje.

Uno nedeljo tedaj zbrali smo se sosesčani in tudi od drugod okoli 10. ure pri podružnici sv. Janeza. V slovesni procesiji nesó naši fantje po dva in dva eno podobo v cerkev; belo oblečene deklice pa svetijo ob stranéh. Ko dospemo v cerkev, blagoslové č. P. Ehrenfried Zupet iz Ljubljane križev pot in med moljenjem te pobožnosti priterdijo se posamezne slike na odmenjeni prostor. Ko je to končano, podučé nas, kakó imenitna je ta nova naprava in nam razložé, kako ga moramo moliti, da se vdeležimo obilnih odpustkov, kateri so naklonjeni tej pobožnosti. Po pridigi bila je slovesna sv. maša in med njo darovanje za cerkvene potrebe. Kaj pa, da so tudi fantje skerbni, da so se posamezni oddelki božje službe daleč na okrog z glasnim pokanjem možnarjev oznanjevali. Na koru pa smo imeli orglje — cerkveni farni harmonium, in družina našega občespoštovanega nadžupana g. Lenasi-ja preskerbela je dostojno cerkveno petje. Bil je sicer le sam kvartet, pa za malo cerkev zadosti močan. Peli so namreč dva brata — eden je tudi orglal, sestra in nečakinja vse natanko tudi po notah, kakor nam je družba sv. Mohora v Ceciliji preskerbela.

Naj bi ta nova naprava obilno dušnega sadú obrodila, takó se bo lepo dosegel namen svetega križevega pota!

Vsim Svetnikom.

Vsi svetniki in svetnice,
Ki praznujemo vaš god,
Glejte tù na sirotice,
Glejte na človeški rod!

Bratje, sestre v rajski slavi,
Povelícal vas je Bog;
Mi živimo še v težavi,
Polni stiske in nadlog!

K vam presrečni, zremo milo,
Ki uživáte že raj;
O, da bi nam dano bilo
Kdaj okušat' večni slaj!

O, prosite tam pri Bógu
Vsi Svetniki zdaj za nas,
Da kdaj z vami v rajskem krogu
Zremo večne sreče kras.

Bratje, z vami že v občestvu
Tukaj smo zedinjeni,
O, da v božjem kdaj kraljestvu
Tam bi bili združeni!

Vam že doba sije zlata,
O, Bogá prosite tam,
Da odpró kdaj rajska vrata
Se o smerti tudi nam!

Naj bi z vami, bratje mili,
Bili združeni na vék;
Naj Bogá bi tam hvalili,
Ko skončamo časni tek!

Vsi svetniki in svetnice,
Ki praznujemo vaš god,
Glejte tù nas sirotice,
Glejte na človeški rod!

I. Z.

Sveta Cerkev skerbna mati.

Kakor mati ljubo dete
Skerbno čuva in gojí,
Ter pošilja prošnje vnete
K nebu, in se zanj bojí:
Tako Cerkev, skerbna mati,
Ljubi svoje vernike;
Vsim nam hoče pomagati,
Za vse prosi grešnike.

Kakor sedem virov teče
Nam iz Cerkve dan na dan,
Zakramenti se jim reče,
Vsim zdravilo dušnih ran.
Bolne zdravi nas kristjane,
Osrečuje tu in tam,
Vse težave, dušne rane
Cerkev ž njimi leči nam. —

V grehu bili smo spočeti,
V grehu luč nam zazori;
Ko pa v Cerkev smo sprejeti,
Vse nas milost prerodí.
In ko bili smo v življenji
Z grehom spet okuženi,
V Zakramentu prenovljeni,
Z Jezusom smo združeni.

Če bolezen nas zadene,
Al obišče nas bridkost;
Ko tolažbe ni nobene,
Ko nas muči zla slabost:
Cerkev z Bogom spet nas spravi,
Spet nam milost zadobí;
Dušne rane nam ozdravi,
Grehov spone vse zdrobí.

Ko nam zadnji dan prisije,
Ko se bliža nam odhod,
Ko tolažbe za nas ni je,
Reva stiska nas povsod:
Kdo nam more pomagati,
Biti stiskanim v pomoč? —
Gledaj, Cerkev, skerbna mati
Nam zljajšuje zadnjo noč! —

Oklenímo se kristjani
Cerkve, blage matere,
Njej bodimo serčno vdani —
Ona skerb imá za vse!
Bolj, ko mati svoje dete,
Sveta Cerkev ljubi nas:
Ona milosti neštete
Zdaj delí in zadnji čas!

I. Z.

Razgled po svetu.

Zagreb. (Hervaške šole in Leon XIII.) Hervaški šolski načelniki imajo to lepo lastnost, da se svoje

vere ne sramujejo, kakor mnogi po drugih deželah. Prelepe so besede, ki jih je govoril odstopivši rektor na zagrebški univerzi, dr. Verbanič. Rekel je:

Svoje delo zveršil je akademski senat preteklega naučnega leta z enoglasnim sklepom, s katerim izreka, da se naj višemu poglavarju katoliške Cerkve velikemu papežu Leonu XIII o priliki njegovega mašniškega jubileja pošlje adressa vdanosti. Nastopni akademski senat naj v tej adressi naznani občutke hervaškega vseučilišča do svetega Stola, da se pridružijo oglašom vsega izobraženega sveta, kateri občuduje papeža Leona XIII, tega obudivitelja kersčanske filozofije, izvrstnega gojitelja klasiških jezikov, njega, ki je učenemu svetu odperl bogato vatikansko knjižnico, kateri z vso močjo podpira zgodovinska preiskovanja in v duhovskih napravah pospešuje prirodoslovne nauke.

S tem naznanilom spoštovanja in ljubezni, pristavlja „Katol. List“ skazal je akademski senat oni verski katoliški občutek, v katerem veje ogromna večina hervaškega naroda, čigar svečenstvo, in njemu na čelu veliki škof Mecena, je toliko pripomoglo k vtemeljenju našega še mladega vseučilišča. Akademski senat tudi tega ni smel pozabiti, da veliki Leon s svojo encikliko „Grande Munus“ je piknil na prav tanko struno slovenskih narodov, in s tem tudi hervaškega plemena. Dalje ima naše vseučilišče tudi še poseben razlog hvaležnosti proti Njihovi Svetosti, ker je papež tri naših rektorjev odlikoval s slavnim komanderskim križem reda sv. Gregorija, prorektorja lanskega leta pa je vverstil v red svojih kamernikov, in s tim je pokazal, koliko ceni naš najvišji naučni vstav.

Rim. Pervi romarji so bili delavci iz Rheims-a (r. Remsa), ki sta jih vodila nadškof Langenieur in grof pl. Mun. Sprejetje pri papežu je bilo častitljivo v dvorani „Sala Ducale“, v kateri so ravno opoldne sv. Oče, obdani od dvornega spremstva, klečeči množici podelili sv. blagoslov. Nadškof je potem papežu skazal romarje, zahvalil se za tako slavno gostoljubnost in nagovoril grofa Muna, da naj bere adresso. Vse utihne. Zdaj se vzdigne papež in začne govoriti s svojim mehkim, gijljivim glasom. Ker so sv. Oče imeli pred seboj delavski stan, so tudi o tem govorili. Brez politiskega zavinka so državi, posebej pa Cerkvi prilastovali pravico in moč za reševanje meddružbinskih ter socijalnih vprašanj. Cerkev je z naukom in zgledom delo oblažila, povzdignila, in delavca samega oborožila s čednostjo, da z vdano voljo prenaša trud in bridkosti svojega poklica. Cerkev je ob enem bogatine spominjala njih bratovskih dolžnost do nepremožnih; ko so njene nauke še bolje poslušali, je Cerkev z deli miloserčnosti in s pospeševanjem družbinskih zadrug močno pripomogla k povzdigi obertnosti in umetnosti in vsim državnim postavam je navdihala kersčanskega duha itd. Cerkev si povsod prizadeva doseči svojo nalogo, ki jo ima pred očmi, pa žali, da povsod zadeva na terdovratno nasprotovanje in njeno prizadevanje nima vselej tistega vspeha, kakor nekaj... Ne dajte se pa prekaniti lažnjivim obljubam, ne odverniti se od Cerkve in zapeljati se k silovitostim. Zatisnite ušesa takim vablivitostim, sicer bi bila zapečateni vaša nesreča in vaš pogin! Ostanite zvesti Bogu in sv. Cerkvi, v veri iščite tolažbe in moči, da prenašate življenja pritežnosti v misli na zveličanje, ki je vam prihranjeno. Sprejmite moj blagoslov!“ — Leon XIII stopi poslednjič doli med pričujoče in se pogovarja z delavci, kakor oče z otroci.

Amerikanske novice. Kaj mislijo Amerikanci o shodu med Bismarkom in novolaškim Crispi-em? „Nordstern“ v Minesoti piše, da ta shod je tako tehten, da je pred njim vse strelno ropotanje na Francoskem in

Pruskem potisnjeno v senco. V edinosti je boje z vojno zvezo med Nemčijo, Avstrijo in Italijo. Ta zveza oziroma na splošno politiko je bila menda že obnovljena na 5 let; ali prava brambna in podporna zveza je bila sklenjena le od zadnjega sušca do kimovca in ta bi se imela obnoviti. O pričujočnosti avstrijskega ministra Kalnoky-a v Friedrichsruh-u je bil signor Crispi po telegrafu pobaran, če ga je volja zvezo obnoviti, in Crispi je odgovor, da. Sadaj se je imela ta zadeva besedno rešiti. To je prvi namen tega shoda; drugo vprašanje posebnega zanimivanja pa je sprava z Vatikanom.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

V splošnji namen so za mesec listopad (november) priporočeni v molitev:

a) Glavni namen:

Vsacega dne posebej umirajoči.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. očeta papeža.)

Prava ljubezen skerbi pred vsem za one, ki pomoči naj bolj potrebujejo. Naj bolje potrebujejo naše pomoči vérne duše v vicah. Gotovo se jih bo tedaj vsak čitatelj mesca novembra spominjal; vsakdo jim bo po moči z molitvijo in dobrimi deli lajšal in blažil njihovo stanje; vérnih duš dan in pa pokopališče, kamor pojde na gomilo svojih ranjic, ga bodeta tiho, a resno spominjala te njegove dolžnosti.

Naj bolj potrebujejo naše pomoči uboge duše v vicah, smo rekli, ker tako se navadno govori, in sicer po vsi pravici, če pomislimo, da so te duše popolnoma na našo pomoč navezane, da je za nje čas zaslužnja minul ter si v svojem terpljenju ne morejo čisto nič same sebi pomagati, če le resno hočemo, smo pa pravendar le v veliko večji potrebi in revii, kakor duše v vicah. Tem je njih večno zveličanje zagotovljeno ter se ne morejo pogubiti; mi vsi pa smo še v nevarnosti ter se moramo v strahu in trepetu truditi za zveličanje; da, še več, človek smertno grešivši je že zgubil stezo rešitve ter je zgubljen, če ga Božja milost ne reši te njegove nesreče.

V veliki nevarnosti so pa posebno umirajoči sami, oni posebno, ki so v smertni nevarnosti, naj so pravični ali grešniki, tisti važen trenutek in to v tistem hudem boji, ki večnost odločuje. Oni potrebujejo torej pred vsem naše pomoči; zato moramo, če tudi sicer vedno, prav posebno ta mesec za nje moliti. Od 14 sto milijonov ljudi po zemlji bivajočih jih skoraj 100.000 vsak dan umerje.

Moliti moramo za nedorasle in male, da poprej ne umerjé, dokler še niso prerajeni po svetem kerstu k večnemu življenju. Več od teh sto tisoč umirajočih vzrastlo je v temi nevere in krivovere; kakor so tolažili sv. vere v življenju pogrešali, tako tudi sedaj ne vidimo duhovna pri njihovi smertni postelji, tudi sedaj jih nikak zakrament ne navdušuje k zadnjemu boju. Prosimo Zveličarja za njegovo brezkončno milost, da jih njegova luč vsaj ob zadnji uri obsije, da kot dobri pastir te zgubljene ovčice od roba pogube na svoja ramena vzdigne ter jih nese večno očetovsko domovje.

Dalje vidimo umirajoče grešnike, ki seveda v smertnem strahu nič več ne marajo slišati o načelu, kterege so se v življenju deržali: Veselo živeti in srečno umreti, to se pravi hudobnemu duhu račun podreti! Veselo, grešno življenje jih hoče sedaj, ko se jim pred očmi odpira peklensko brezno, pripraviti do obupa. Naj

se tudi njih Gospod usmili ter naj on v svojem usmiljenju sovražniku prečrta poštév, kolikor se mu ta še more pokaziti; kajti veliko, zelo veliko jim je sovražnik vendar le uzet, če tudi se še morejo rešiti tako rekoč kakor v ogoji.

Da, še celo pravični bodo omagovali na smertni postelji zbog preteče sodbe in pa zbog strašnih napadov sovražnikovih v zadnjem trenutku. Zato moramo tudi za nje moliti, oni pa naj upajo, kajti na njih se bo vresničilo: Kakor se živi, tako se umerje.

Srečen konec vseh njegovih vérnih moramo Gospodu v molitvi priporočevati, da vse obišče s svojo milostjo, posebno po zakramentih za umirajoče. Pravične in grešnike; te, da živé, one, da se v obilnosti večnega življenja veselé.

Namen našega društva pa ni le molitev, ampak tudi delovanje. Kaj naj tedaj storimo?

Naj prvo moramo sami pripravljeni biti, ker ne vemo ne dneva ne ure Gospodovega prihoda, ker nihče ne vé, ne bo li prihodnji trenutek že štet med število umirajočih. Pripravlja pa se človek na smert vse žive dni: Kakor človek živi, tako umerje. Umetnost srečne smerti je umetnost dobrega življenja. Pojdimo k sercu Jezusovemu, tu na Jezusovem sercu se srečno in sladko umerje; t. j. posnemajmo Zveličarja v življenju, nosimo za njim križ, tedaj bomo tudi umerli kakor naš Zveličar, naša smert bo prinesla nam veličastvo, drugim pa rešitev.

In tako spolnujemo v obče že tudi svojo drugo dolžnost, da namreč skerbimo tudi za srečno smert drugih; kajti več vspéha kot podučevanje in svarjenje, da še več vspeha kakor molitev, ima res kerščansko življenje, ima res kerščansko smert.

Mi pa moremo razun tega opravljati še drugo, prav posebno koristno delo, da ljudém pripomoremo do srečne smerti, skerbeč namreč, da se bolniki o pravem času previdijo s svetimi zakramenti za umirajoče. O pravem času, t. j. dokler je bolnik še pri moči in pri pameti, naj se to zgodi. Je pa vražji, od same hudobe, seveda le nji v veselje iznajden predsodek, češ, da duhovnikova bližina lahko bolnikovo smert pospeši; kako lažljivo mnenje, ko vendar zakrament sv. poslednjega olja namerava le bolnikovo polajšanje. A če tudi prejem ss. zakramentov ne poverne vselej telesnega zdravja, ker je tako večkrat smert duši k vzveličanju; vendar pa podelj gotovo človeku moč in serčnost v smertnem boju. Popolnoma, ter z vso resnobo se moramo počenjanju onih ljudi upirati, ki so se na nekterih krajih v svoji satanovi zlobnosti zarotili, da hočejo duhovnu ubraniti pristop k smertni postelji, posebno tovaršev njih pregrešnih zvéz. Te nesrečneže moramo na vsak način skušati rešiti, ter brez sramožljivosti in brez strahu pred ljudmi duhovna poklicati, da jim podelj ss. zakramente ter jih tako k Gospodu nazaj pripelje. Na Sercu Jezusovem se sladko umerje. Komur koli se posreči, da umirajočega s prejetjem ss. zakramentov bližje pripelje Sercu Jezusovemu, njegovo delo je pravo apostoljsko delo ter naj se po vsi pravici veseli.

(Konec nasl.)

b) Posebni nameni:

9. *S. Teodor.* Vojaki; mnogo vojaškemu naboru in vojaški službi podverženih; neustrašno spoznavanje kat. vere; društvo proti nespodobnim besedam, šalam i. t. d.

10. *S. Andrej Avelin.* Več mertvudnih in pa mnogo onih, ki so v nevarnosti pred mertvudom; škapulirska bratovščina brezmadežnega spočetja.

11. *S. Martin, šk.* Pospešitelji molitvenega apostoljstva; sv. Martina društvo v Mogunciji; pomnoženje duhovnov, posebno po Koroškem; hudo skušan.

12. *S. Martini, pap.* Stanovitnost mnogim v redovniškem poklicu omahovajočih; obvarovanje redov pred nesposobnim novinci; zidanje nekega samostana in volitev neke prednice.

13. *S. Stanislav.* Poljska; novinci družbe Jezusove; da bi brezumni tovarši ne ovirali prejema ss. zakramentov.

14. *S. Josafat.* Sv. oče; ponižanje papeževih sovražnikov; verska serčnost po schismatičnih deželah preganjanim katoličanom.

15. *S. Leopold.* Cesar avstrijski; pospešitelji kat. tiska; bratovščina sv. Mirela; dobri dušni pastirji mnogim občinam.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — V potrebah za pomoč. — Žena priprošča nerodnega moža za poboljšanje. — Bolna dobrotnica sv. Detinstva za zdravje. — Družinski oče v prav hudih dušnih in telesnih stiskah prosi molitve za pomoč.

Zahvale.

Prav iskreno se 1000- in 1000krat zahvalujem N. lj. Gospej presv. Serca, sv. Antonu P. in sv. Jožefu za veliko prejetih dobrót in zdaj posebej za službo, ki sem jo po željah kmali dobil, ko sem se jim priporočil. Priporočam se še nadalje za pomoč, zlasti da bi obstal v službi.

F. S., z Viča.

Moj štiriletni brat je bil nevarno zbolel za vročinsko boleznijo. Dan na dan mu je bilo hujše, in zdravnik je skoraj obupal nad njegovim ozdravljenjem. Začel sem opravljati devetdnevno v čast sv. družine. Osmi dan boleznij je bil Marijin praznik. Ravno ko sem odhajal v cerkev k maši, prišel je bolnik že v nezavest; serce mu je vidno zastajalo. Okrog stoječi so jokali in molili misleči, da bo v malo trenutkih izdihnil nedolžno dušo, ker je bil tudi popolnoma oterpil. In v takih okoliščinah sem moral iti v cerkev, seveda z žalostnim prepričanjem, da ljubega bratca več ne bom videl živega. Pri sv. maši sem molil za njegovo ozdravljenje, ako je Božja volja. Izročal sem ga Mariji in molil s sv. Bernardom: „Spomni se, o usmiljena Devica Marija“ itd. Izrekši besede: „O Mati večne Besede, ne zaverzi mojih prošenj, temveč milostljivo me poslušaj in usliši,“ sem se utolažil. Po maši sem hitel domov. In glej! prisidši sem našel brata pri polni zavesti in mnogo terdnejšega, kot je bil poprej. Od tedaj se mu je zdravje čudno hitro povračalo in v nekih dneh je zapustil posteljo; zdaj je popolnoma zdrav. Serčna hvala bodi Bogu za tako nepričakovano ozdravljenje, serčna hvala tudi tebi, blažena in dobrotljiva Devica Marija, ker tvoji priprošnji moram pripisovati to hitro pomoč in tvoji, sveti Mihael, ki si njegov patron.

H. C.

Iz tedenske torbice.

Iz predala nehvaležnosti. Ti stari skorej — gospod si v nedeljo napravil dve napaki: prvič mora tudi revež si v delavnik toliko pridobiti, da gre v nedeljo v hišo Božjo za hrano svoji duši poskerbeti, ne pa po hišah ljudi nadlegovat. — Drugič: Ti si dobil lepega kruha, in si ga v veži pustil! Si se li hotel zmaševati, da nisi dobil soldov, kaj? S tem si pokazal, da imaš černo dušo in nisi vreden ne kruha in ne soldov, ampak posta — toliko časa, da bi ti tudi „ovsenjak“ sladko dišal.

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje. Česa primanjkuje dandanes?

Odgovor. Jéč.

Vpraš. Česa je preveč?

Odgov. Jetnikov.

Vpraš. Kdaj bode v tem bolje?

Odgov. Kadar bodo višje glave djansko spoznale, da božje zapovedi niso samo za vsakdanje ljudi, ampak tudi za nje.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. O Vsihsvétih se je po naj večem delu doveršila verna molitev sv. rožnega venca (po nekaterih duhovnih bojo to pobožnost opravljali v božičnem mesecu) in nadjati se memo iz tega prav obilnega sadú. Toliko bolj, ker vdeleževanje je bilo prav veliko in molilo se je goreče. Zraven tega se je opravljalo tudi veliko ljudskih misijonov, kar cele duhovnije silno poživí in k novemu življenju povzdigne. Ako verniki zarad hudega deževanja niso mogli tako obilno hoditi na pokopališče kakor druga leta, so bile cerkve toliko bolj napolnovane pri molitvah za duše v vicah.

Štacijon: pékel! Katoliški cerkveni list („*Märkisches Kirchenblatt*“) v Berlinu pripoveduje naslednji znameniti dogodek. — V mesticu S. je bival eden tistih nesrečnih odpadnikov, ki se imenujejo „stare katoličane.“ „N.“ ga imenuje župnik, kateri to pripoveduje. Njegovih ljudi svarjenje je bilo bob v steno, in preselili so se celo iz S. v drugi kraj, ker so se sramovali njegovega pohujšljivega življenja. Pa tudi to ni ganilo terdovratneža.

Kako pa sem ostermel, ko vidim neko jutro tega človeka hiteti proti duhovski hiši, in prej ko sem se nadjal, pred mano stati! Še bolj sem se začudil, ko me je poprosil, da naj ga vender kar precej spovém. Želel bi bil jaz zarad pričujočega dela to odložiti do družega dné; N. pa je silno želel brez pomude se spovedati. „Poprej pa,“ rekel je, „poslušajte, kaj me je tako nepričakovano k Vam prignalo; bile so čudne sanje. — Sanjalo se mi je namreč to noč, da se peljem z železnico; napol spijoč sedim v kotu zadavnega vagona, slišim pa, kakó se od časa do časa odpró vrata in kondiktér kričí „Štacijon N. — 2, 5, 10 minut pomudé.“ Tako je šlo dalje in dalje in vedno zopet imena štacij in klic „toliko in toliko minut pomudé.“ Neutegoma pa se zopet odpró vrata in kakor bi tresk zagermí v moj voz: „Štacijon: Pomuda vekomaj!“ — O groza! — Zbudim se: merzel pot mi je čelo oblival. Vstajam pa ne morem vstati. Še le čez uro časa sem se opomogel od groze, toda strahoviti pretres ni zapustil moje duše. — Ali ni bil to klic milosti?!

Poterdilo. Po čast. vredništvu „Zgodnje Danice“ sem (zopet) prejel 337 gld. za razširjanje svete vere. To poterjujem pn. gosp. pošivljavcu in darovalcem in prav iz serca rečem: „Bog plačaj!“

V Solnogradu 28. okt. 1887.

Za vodstvo:

P. Edmund Hager, l. r.

Opomba. V tem je zapopadenih 24. okt. poslanih: „42 gld. za stradajoče kristjane v Tonkingu, 16 gld. za razširjanje sv. vere, 26 gld. za Tongking, 52 gld. za Kino, Japon, Tongking, 50 gld. za misijone na Jutrovem, 100 gld. za zahodni Tonking, 51 gld. za naj potrebniši misijone v Kini in Japonu.“

Kar pa pride pod imenom „za sv. Detinstvo,“ vse tisto oddajamo pn. gosp. kanoniku Andreju Zamejcu, ki je vodja sv. Detinstva za našo škofijo. Vr.

Pri sv. maši se od 1. nov. do 1. majnika jemlje vsak dan molitev za papeža.

Duhovske spremembe.

V Lavantinski škofiji: Vč. g. Anton vit. Wretschko, opat in dekan v Celju, je prosil, naj se mu odvzamó opravila dekanske. Poslej jih bode torej oskerboval vč. g. Jožef Jeraj, kn.-šk. konsist. svetovalec in župnik v Žalcu. Č. g. Arminij Kapua, doslej kaplan v Slivnici pri Celju, pride za kaplana v Žitale, in čast. g. Martin Ulčnik, doslej kaplan v Lučah pojde za II. kaplana k sv. Križu pri Slatini. Kaplaniji v Slivnici in v Lučah ostanete prazni.

V Goriški nadškofiji: Častiti gospodi duhovniki. Fon I. iz Steržišča v Kredo. Kravanja A. iz Nemškega Rovta v Orehek, od koder bode tudi Ravno oskerboval; Lazar A. iz Ravne v Nemški Rovt, od koder bode tudi Staržišče oskerboval; Bressan St. iz Rutarjev v Verhovlje; Veliscig iz Rude v Rutarje; Peteani I. iz Št. Petra za Sočo v Rudo, in Primšar J. je vmeščen na kuracijo Jageršče. — Monsignor J. Tnui postal je „kanonik skollastik“, predsednik tukajšne okrožne sodnije g. Sbiša pa dvorni svetovalec.

Dobrotni darovi.

Za ubožne dijake: Čast. gosp. župnik Jan. Kobilica 2 gld. — „Za préšice“ 25 gld. — Čast. g. duh. pastir J. Dernovšek 1 gld. — Neimen. 1 gld. — „Internus“ 1 gld. — Dober prijatelj 1 gld. — Č. g. župnik Lor. Krištofič 1 gld. — Čast. gosp. kaplan Mart. Malenšek 3 gld. — Čast. gosp. kapl. Pet. Ogrin 1 gld. — Č. g. farni oskerbnik Matija Gerzin 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Kovora čast. g. župnik Lor. Krištofič 1 gld. 60 kr. — Neimenovana bolna 4 gld. — Iz Kranja 3 gld. 25 kr. — Čast. g. A. Keržič, nunski katehet v Ljubljani. 50 gld. — Čast. gosp. G. Vilman, župnik na Selih, 21 gld. 92 kr. — Iz Kranja 12 gld.

Za sv. Očeta: Neimenovan 10 gld. — Čast. gosp. Fr. Gornik 3 gld. (za kel.). — Iz Štange 2 gld. 60 kr. nabirk; 2 gld. za kelihe čast. g. župnik M. Sajè.

Za Marijanišče: „Za préšice“ 25 gld. — Čast. gosp. Avgust Ščinkovec 2 gld. 60 kr. — Č. g. Matija Gerzin 3 gld.

Za odkupovanje zamurcev Dahomejcev: Gosp. Fr. Omejic 1 gld.